

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN PHONG BA BẢO TÁP

Lôi Vân tức giận vô cùng, giơ hữu chưởng lên vỗ mạnh vào tả chưởng một cái rồi nói :

- Chúng giỏi thực ! Tôi đã rất lấy làm ngạc nhiên là tại sao Y Dư Huy lại rất quan tâm đến việc tôi làm Minh chủ của lục lâm thiên hạ như thế ! Hừ, thì ra y muốn Minh chủ của lục lâm thiên hạ trở nên một kẻ tàn phế bất tài, để y tiện tay cướp quyền oai...

Ngô Đình Ngọc thấy Lôi Vân không nhắc nhở tới gói thuốc Thiết Cốt Phấn trong lòng rất an ủi liền nói tiếp :

- Đại ca đã biết rõ chuyện này rồi, tiểu muội rất an tâm. Từ giờ trở đi, đại ca nên phòng bị một chút thì hơn. Đã muộn lắm rồi, tiểu muội phải trở về phòng đây.

Nói tới đó, nàng bỗng trợn tròn đôi mắt lên nhìn thẳng vào mặt Lôi Vân. Lôi Vân nén lửa giận xuống, và vội lên tiếng át giọng nàng :

- Đình Ngọc đừng đi vội, chờ lúc trời sáng tỏ, tôi sẽ tới Đông phòng kiểm kê cô nương với Xú La Sát...

Ngô Đình Ngọc ngạc nhiên ngơ ngác hỏi :

- Đại ca kiểm kê Tuệ Lâm làm chi?

Nàng vừa nói vờ từ từ đi tới cạnh Lôi Vân dịu dàng kéo áo của chàng và gài khuy lại cho chàng.

Lôi Vân bỗng ngửi thấy một mùi thơm tho, làm cho chàng ngây ngất khôn tả, chàng vội mờ mắt nhìn, thấy Đình Ngọc đẹp vô cùng và tằm tằm nhìn mình cười. Chàng chưa hề được ai đối xử với mình tử tế như thế này cả, nên chàng rất cảm động, run run khẽ nói:

- Đình Ngọc...cám ơn cô nương...

Ngô Đình Ngọc tằm tằm cười, từ từ quay người nhẹ nhàng đi luôn. Nhưng trước khi đi, nàng còn quay đầu lại lườm chàng một cách rất tình tứ và mỉm cười nói :

- Thôi được, sáng mai đại ca nhớ đến kiểm chúng tôi nhé?

Nói xong nàng ồng ẹo đi luôn.

Lôi Vân ngẩn người ra nhìn theo nàng, nhất thời đầu óc của chàng bối rối khôn tả. Chàng cũng không biết mình nên làm những việc gì mới phải. Chàng

thấy mình mới lớn lên làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm chưa đầy một ngày đêm mà đã xảy ra hai chuyện lớn. Một là Dương Ngọc Hy mời uống rượu, hai là phát hiện âm mưu của Y Dư Huy.

Lúc này, chàng mới cảm thấy ý nghĩ trước kia của mình quá ngây thơ, làm Minh chủ của tất cả mọi lục lâm trên thiên hạ, lãnh đạo một bọn ma quỷ mà xưa nay vẫn bị người đời khinh miệt, có phải là chuyện dễ đâu. Một thiếu niên rất kiêu ngạo tuổi chưa đầy hai mươi như Lôi Vân đây thì gánh vác sao nổi trọng trách ấy?

Hiện giờ, chàng đã hiểu rõ hết, nhưng chàng vẫn quyết định :

- Ta cứ làm Thiên Hạ Lục Lâm Minh chủ, ta không thêm đếm xỉa đến bọn người chánh phái. Đối với ta...

Không bao lâu, trời đã rạng đông. Ánh nắng đã chiếu vào trong phòng ngủ của Lôi Vân. Bên ngoài đã có tiếng chân người nhộn nhịp và có tiếng gõ cửa dồn dập, khiến Lôi Vân không sao bình tĩnh suy nghĩ được nữa.

oOo

Mặt trời vừa mọc, trên đỉnh núi cao chót vót có một bãi đất trống rộng chừng mấy chục mẫu. Bốn chung quanh bãi đất ấy có cắm đầy khí giới, nên mặt trời vừa mọc lên, ánh sáng đã làm chói mắt người ta ngay.

Mười hai tên võ lâm cao thủ đã lừng danh khắp giang hồ được Lãnh Như Băng, cao thủ môn hạ của Vân Thái Môn tiếp dẫn đến bãi đất trống này. Trong mười hai tay cao thủ lừng danh ấy, có cả hai người trong Giang Hồ Tam Kỳ là Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái. Còn những người kia là đều do Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái gửi thiệp mời tới. Người nào người nấy đều là những người hiệp nghĩa của thiên hạ võ lâm.

Hôm nay, Trung Nhạc Chi Chủ có vẻ thất thường, không được vẻ tôn nghiêm như mọi khi, mà lúc nào cũng để ý nhìn cái hang động sâu không thấy đáy và sắc mặt có vẻ không yên.

Đột nhiên, trong hang động có tiếng kêu rất quái dị vọng ra. Mười hai cao thủ đều biến sắc mặt, nhất là Trung Nhạc Chi Chủ càng có vẻ bồn chồn và nghĩ thầm:

- Tiếng rú này là tiếng kêu của Trường Địch Lệnh Xích Mi Môn.

Ông ta vừa nghĩ tới đó thì đã nghe thấy tiếng ồn ào xen lẫn tiếng chân người nhộn nhịp vọng ra tiếp.

Mười hai cao thủ đều tỏ vẻ gây cấn, mắt cùng nhìn cả vào trong cửa hang. Vì họ vẫn còn chưa tỉnh là sao Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn lại bầu một đệ tử của danh môn chánh phái tuổi chưa đầy hai mươi làm Minh chủ như thế?

Trong lúc mọi người đang chăm chú nhìn vào cửa hang thì giữa quảng trường bỗng có tiếng cười rất quái dị nổi lên. Lãnh Như Băng có thái độ như điên như khùng và không kém gì kiêu ngạo, chỉ tay vào trong thạch động mà nói với mọi người rằng :

- Các vị tự cho mình là những nhân sĩ chính phái, vậy đối với đại diện bầu Minh chủ của năm môn phái chúng tôi, chẳng hay các vị có cảm tưởng như thế nào?

Trung Nhạc Chi Chủ đột nhiên lên tiếng :

- Hừ ! Tam Tuyệt Nhị Quân bầu Minh chủ tất nhiên là một chuyện rất hay, nhưng nếu Minh chủ quả thực là nghiệt đồ của lão phu, thì Trung Nhạc Chi Chủ sẽ dùng song chưởng này để đối phó với Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái.

Lãnh Như Băng ngừng đầu lên trời cười the thé, và cất giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Âu Dương tiên bối hiệp danh lừng lẫy bốn phương, được nhân sĩ của võ lâm tôn làm danh sơn chi chủ. Hà hà,...nhưng các hạ muốn một mình mà chống đối với thiên hạ lục lâm thì thực là hơi ngông cuồng một chút đấy !

Trung Nhạc Chi Chủ đột nhiên cả giận, nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Lãnh Như Băng, đột nhiên giơ song chưởng lên và hóa chưởng thành chỉ, ra tay nhanh như gió nhằm Thiên Tinh huyết ở trên vai của Lãnh Như Băng điểm luôn.

Lãnh Như Băng thấy thế cả kinh, phần vì sự thế xảy ra một cách quá đột ngột, hơn nữa công lực của Trung Nhạc Chi Chủ đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh, như vậy thì y chống đỡ sao nổi? Y đã thấy tay của Trung Nhạc Chi Chủ sắp đụng tới yếu huyệt của mình, y không ngờ Trung Nhạc Chi Chủ lại bỗng thu tay lại và giận dữ quát hỏi :

- Nói mau ! Ngày hôm nay người nhận làm Minh chủ của ngũ môn các người có phải là nghiệt đồ của lão phu...

Lúc ấy, Lãnh Như Băng đang nhắm mắt chờ chết, không ngờ Trung Nhạc Chi Chủ lại bỗng thu tay lại, y liền mở mắt ra nhìn và thấy vẻ mặt hiền từ của Trung Nhạc Chi Chủ đã biến mất và đang lộ đầy sát khí, khác hẳn ngày thường nhiều.

Lãnh Như Băng thấy thế rùng mình đến thót một cái, toát mồ hôi lạnh ra ngay. Giang Nam Hiệp Cái thấy vậy cũng phải lắc đầu thở dài và xen lời nói :

- Điểm này cũng không thể trách được Âu Dương huynh...

Nói tới đó, ông ta rất nghi ngờ cau mày lại nghĩ bụng :

- Vân nhi nói đúng đấy, Trung Nhạc Chi Chủ vốn không phải là con người tàn khốc và thô lỗ như thế này...

Nghĩ tới lời nói của Triệu Thiếu Vân, đồ đệ cứng của mình, Hiệp Cái bỗng động lòng thương Lôi Vân và ông ta đã quyết định tạm chờ khi Lôi Vân xuất hiện, ông ta sẽ chất vấn cả Lôi Vân lẫn Trung Nhạc Chi Chủ.

Hà hà...

Tiếng cười vừa quái dị vừa chọc tai ở trong động chợt vọng ra, tiếp theo đó có một trung niên mặc áo xanh tay cầm Thiết Quài ở trong động bước ra, mặt lộ vẻ đắc trí và nói:

- Âu Dương huynh đừng có hỏi nữa, Minh chủ của ngũ môn chúng tôi chính là lệnh cao túc. Hà hà...hình như Âu Dương huynh đã đến chậm một bước rồi, hôm qua lệnh cao túc đã được vinh đăng ngôi vị minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn rồi. Đồng thời, cũng đã được lục lâm của thiên hạ bầu là Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ rồi, hà hà...

Trung Nhạc Chi Chủ nghe nói mặt liền biến sắc, bỗng quay người lại, nhanh nhẹn như một mũi tên phi tới trước mặt đại hán trung niên kia hung hăng nói :

- Lời nói này của người có thực hay không?

Y Dư Huy cười ha hả, bỗng tránh sang bên ba bước lớn tiếng quát :

- Tại hạ xưa nay không bao giờ nói dối ai...

Y chưa nói dứt thì trong hang động đã có mười mấy người lần lượt bước ra. Người đi đầu chính là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, theo sau chàng là những người mặc áo xanh, áo lam, áo trắng, áo đỏ, và áo vàng, mỗi màu có hai người.

Lôi Vân không rầu rĩ không hớn hởi, thái độ lạnh lùng đi tới nơi chính giữa rồi đứng yên như một tượng đá vậy.

Trung Nhạc Chi Chủ tức giận đến hai mắt như nổ lửa, hàm hực lườm Lôi Vân giận dữ quát tháo :

- Nghiệp chương ! Nghiệp chương ! Mi giỏi thực...

Lôi Vân chỉ lạnh lùng liếc nhìn Trung Nhạc Chi Chủ một cái, rồi thản nhiên đáp :

- Bây giờ tôi đã không phải là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ nữa mà là Minh chủ của thiên hạ lục lâm ! Tuy ông đã là sư phụ của tôi, nhưng lúc này tình nghĩa thầy trò đã đứt khoát, ông không còn tư cách được gọi tôi như thế nữa.

Mấy lời nói ấy như mấy lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực của Trung Nhạc Chi Chủ, nên ông ta run lấy bầy, tức giận đến không sao nói lên tiếng được, nhưng ông ta vẫn cố thét lên mấy tiếng :

- Giỏi lắm ! Nghiệp chướng ! Coi như ta mù quáng...

Tuy vẻ mặt rất lạnh lùng, nhưng trong thâm tâm của Lôi Vân đau đớn khôn tả. Sự thực lúc này chàng cũng đau lòng không kém gì Trung Nhạc Chi Chủ, nhưng chàng vẫn lạnh lùng nói tiếp :

- Hà ! Âu Dương tiên sinh, nếu tiên sinh cho hành động này của tôi có làm nhục sư môn, thì tiên sinh cứ đuổi tại hạ ra khỏi môn phái đi?

Trung Nhạc Chi Chủ nghe nói thế, thét lớn :

- Làm gì có chuyện dễ như thế? Nếu người là phản đồ của ta, ngoài việc đuổi ra khỏi cửa, người còn biết có thủ tục gì theo sau...

Lôi Vân lạnh lùng đỡ lời :

- Sao tôi lại không biết? Phải trả hết những tài nghệ đã học hỏi được cho sư môn !

Trung Nhạc Chi Chủ cả giận quát tiếp :

- Được ! Ta sẽ phế hết võ công của mi !

Vừa nói tới đó, ông ta đã như một con chim ưng khổng lồ nhảy xổ tới tấn công Lôi Vân luôn.

Lôi Vân thấy thế hơi kinh hãi, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh vội quay người tránh sao bên trái ba bước, thì phía sau chàng đã có tiếng áo phật phật trước gió, mười người mặc năm màu áo đứng ở phía sau chàng đã không hèn mà nên, cùng nhảy xổ lại ra tay bảo vệ chàng luôn.

Trung Nhạc Chi Chủ thấy thế quát tháo lia lịa, múa chưởng tấn công tới tấp.

Bùng !...

Một tiếng kêu thực lớn nổi lên, cát bụi bay mù mịt. Bị đám người nọ bao vây, Trung Nhạc Chi Chủ đã không thể nào ung dung được như trước nữa.

Lôi Vân thấy môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã vây đánh Trung Nhạc Chi Chủ liền quát lớn :

- Ngừng tay lại !

Mười tên môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã coi Lôi Vân là Minh chủ của chúng, nên chúng vừa nghe thấy tiếng quát tháo của chàng không dám trái lệnh, đã vội thâu chưởng lại lùi ngay sang một bên.

Trung Nhạc Chi Chủ vẫn giận dữ quát tháo tiếp :

- Nghiệp đồ ra đây, lão phu không vận dụng quyền thế đâu ! Hừ ! Lão phu coi như không có một tên đồ đệ như người nữa ! Lại đây, ta với người đấu một phen chí tử, đấu một phen chí tử trước rồi hãy nói chuyện sau.

Hình như ông ta bị kích thích quá, nên thần trí cũng mơ hồ, ăn nói cũng không lưu loát như lúc thường...

Lôi Vân cũng cảm thấy lời nói của Trung Nhạc Chi Chủ như những lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim của mình vậy, suýt tý nữa chàng không sao nhịn nổi, định nhảy xổ lại ôm lấy ân sư khóc lóc, nhưng khi chàng quay đầu lại thấy Giang Nam Hiệp Cái với những người đi theo đó đang giận dữ nhìn mình, chàng lại thay đổi ý kiến, bỗng ngay nhìn Trung Nhạc Chi Chủ mà nói :

- Hà ! Bây giờ tôi cũng không biết nên gọi tiên sinh như thế nào mới phải? Nay tôi đã là Minh chủ của thiên hạ lục lâm, mà tiên sinh thì vẫn ngồi ghế số một của người hiệp nghĩa...

Y Dư Huy đứng cạnh đó bỗng lạnh lùng xen lời :

- Phải đấy ! Một người là Minh chủ của thiên hạ lục lâm, còn một người là lãnh tụ của Giang Hồ Tam Kỳ, như vậy thì gọi là thầy trò sao được? Hà hà...

Lôi Vân đột nhiên cả giận, như điên như khùng quát lớn :

- Trường Cước Nhân đâu?

Trong hang động đã có tiếng rú quái dị vọng ra. Trung Nhạc Chi Chủ với mọi người cùng biến sắc mặt, không hiểu Lôi Vân gọi Trường Cước Nhân ra làm chi.

Y Dư Huy cũng ngẩn người ra ngơ ngác nhìn Lôi Vân, đồng thời y rùng mình đến thót một cái.

Lôi Vân xăm nét mặt lại ẩn hiện sát khí, hai mắt trợn tròn xoe giận dữ nhìn từng người một.

Trong hang động tiếng rú quái dị bỗng cao vút hẳn, chỉ trong nháy mắt, trong đó có một người trung niên thân hình rất cao, tay cầm chiếc sáo dài nhẹ nhàng chạy ra, tiến tới trước mặt Lôi Vân cung kính đưa chiếc sáo dài cho chàng.

Lôi Vân đỡ lấy cây Trường Định Lệnh cười khẩy bảo với Y Dư Huy rằng :

- Y Đường chủ, đã có Trường Định Lệnh ở đây, việc ngày hôm nay là việc ân oán riêng của mõ, không việc gì đến ngũ môn. Nếu ai dám tự tiện xen tay hay chõ mồm vào thì Y Đường chủ cứ dùng lệnh này chém giết không tha.

Nói tới đó, chàng bỗng giơ cao cánh tay lên, chiếc sáo dài hơn trượng đã có tiếng rú quái dị vọng ra, tiếp theo đó cây sáo đã bay trời trước mặt Y Dư Huy luôn.

Thấy Lôi Vân ném Trường Định Lệnh cho mình, Y Dư Huy vội giơ tay ra đỡ, vẻ mặt rầu rĩ và nghĩ bụng :

- Y làm trò quỷ quái chi thế? Trung Nhạc Chi Chủ đã nhìn nhận là sư phụ của y nhưng hình như giữa hai người còn có một thâm thù gì với nhau, thế là nghĩa lý gì?

Giang Nam Hiệp Cái bỗng phi thân tới cạnh Trung Nhạc Chi Chủ, dùng tay khê đè vai Trung Nhạc Chi Chủ xuống và khê nói :

- Âu Dương huynh, hãy tạm nguôi cơn giận, việc của lệnh đồ, huynh cứ giao cho đệ xử lý...

Trung Nhạc Chi Chủ như người đã mất thần trí, ngơ ngác gật đầu nhưng mặt vẫn lộ vẻ dữ tợn nhìn Lôi Vân.

Giang Nam Hiệp Cái liền lớn tiếng nói :

- Lôi Vân để lão phu nói mấy lời nhé?

Giọng nói của ông ta tuy lớn, nhưng thái độ rất nhu hòa.

Lôi Vân thắc mắc vô cùng, nhìn Hiệp Cái và lạnh lùng đáp :

- Nếu lão tiền bối muốn cản trở tại hạ làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm đã muộn rồi ! Hồi hôm tại hạ đã nhận tín phù của năm môn phái...

Giang Nam Hiệp Cái nghe thấy chàng nói như thế, mặt liền biến ngay vội hỏi :

- Cái gì? Thiếu hiệp nói hồi hôm thiếu hiệp đã trở nên Minh chủ của thiên hạ lục lâm rồi ư?

Lôi Vân gật đầu đáp :

- Vâng ! Việc ấy không có gì đáng gọi là kinh ngạc hết !

Giang Nam Hiệp Cái rầu rĩ thở dài và hỏi tiếp :

- Lôi Vân, người còn nhớ Thiếu Vân không?

Lôi Vân ngơ ngác đáp :

- Tại hạ nhớ lắm, nhưng tại hạ cần phải giải thích xong sự hiểu lầm này đã rồi mới đi kiếm cô ta...Hừ ! Bây giờ tiền bối bỗng nhắc nhở tới nàng ta là có dụng ý gì?

Chàng vừa nói tới đó, hình như sức nghĩ tới một việc gì, vẻ mặt bỗng dịu hẳn và nói tiếp :

- Triệu Thiếu Vân cô nương có nói gì cho tiền bối hay không?

Nói tới đó, chàng đã phi thân nhanh như một mũi tên tới trước mặt Hiệp Cái và rất khích động hỏi :

- Tiền bối nói đi ! Thiếu Vân có nói cho tiền bối biết vai của tại hạ sao lại bị hại ra thế này không? Tại hạ xuống núi để tìm kiếm kẻ thù của tổ phụ và tại sao tại hạ có liên quan với Tam Tuyệt Nhị Quân...

Giang Nam Hiệp Cái lui về phía sau một bước, từ từ lắc đầu đáp :

- Vân nhi đã nói hết những chuyện ấy cho lão phu nghe rồi, nhưng lão phu không tin!

Lôi Vân như gặp phải một việc gì rất rùng rợn kinh khủng, chàng bỗng lui về phía sau mấy bước, sắc mặt nhợt nhạt hẳn, rồi giơ tay lên chỉ Trung Nhạc Chi Chủ và hậm hực đỡ lời :

- Tiền bối cứ hỏi ông ta sẽ rõ ngay...

Nói tới đó, chàng bỗng quay lại quát bảo môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân rằng :

- Đi ! Chúng ta trở về ngay !

Giang Nam Hiệp Cái thấy vậy vội thất kinh kêu to :

- Hãy khoan ! Lão phu còn có vài lời muốn nói với thiếu hiệp !

Lôi Vân quay người lại trợn trừng mắt lên giận dữ nói :

- Tiền bối đã không tin thì còn nói gì nữa? Hừ ! Các người tưởng các người là nhân vật chính phái, thì cứ việc làm nhân vật chính phái để cho người ta kính ngưỡng đi, còn Lôi Vân tôi bây giờ đã làm Minh chủ của lục lâm thiên hạ.

Nói tới đó, chàng đã nhanh nhẹn phi thân vào trong hang động luôn.

Trung Nhạc Chi Chủ, Giang Nam Hiệp Cái cùng nhảy xổ lại, mồm thì quát :

- Lôi Vân, hãy khoan !

Lôi Vân đã đi tới chỗ trước cửa hang, nghe nói vội ngừng chân lại cười khẩy hỏi :

- Cái gì? Chẳng lẽ quý vị cấm cả tôi đi về hay sao?

Trung Nhạc Chi Chủ giận dữ đáp :

- Phải ! Lão phu đành giết chết mi, cũng không để cho mi sa vào chốn lục lâm...

Lôi Vân vẫn cười như điên như khùng nói tiếp :

- Hà hà ! Trong lục lâm cũng có hảo hán dám làm dám nói ! Hà hà, còn nhân vật chính phái của danh môn, liệu có ai có can đảm dám làm dám nhận như thế không? Hà hà...

Chàng vừa cười vừa giơ tay chỉ các môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đang đứng ở ngoài cửa động và nói tiếp :

- Hiệp Cái thử nghĩ xem có đủ sức diệt trừ nổi bọn người này thì hãy cản trở tại hạ ! Hà hà...các người tự cho mình là chính phái, chắc không khi nào lại có thủ đoạn tàn khốc như thế đâu?

Nói xong chàng từ từ quay người đi vào trong hang tức thì, chứ không thềm đếm xỉa tới những người đứng ở bên ngoài.

Mười hai vị cao thủ của chính phái tức giận đến râu tóc dựng ngược, nhất là Trung Nhạc Chi Chủ giận dữ đến nghiêng răng kêu cồm cộp và hậm hực nói :

- Được ! Nếu thế thì lão phu ra tay đây !

Nói xong, ông ta giơ song chưởng lên nhanh như điện chớp tấn công mạnh về phía bên trái, chỗ cạnh hang động một thế. Chưởng phong của ông như bão lấn át tới...

Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thấy vậy cả kinh thất sắc, vội nhảy sang bốn bên để tránh né.

Sau một tiếng kêu “ùm” thực lớn, cát bụi và đá vụn bay mù mịt, nơi cạnh cửa hang đã bị ông ta đánh sức một tảng đá lớn, như bị dùng kiếm khoét thủng vậy.

Y Dư Huy giơ Thiết Quài lên quát lớn :

- Âu Dương Tử, thực uống người nhận là danh môn chánh phái, một chút quy củ nho nhỏ mà cũng không biết hay sao? Người tự tiện phá hủy là làm sức mẻ động phủ của Xích Mi Môn, tại hạ là thủ tịch Đường chủ của Xích Mi, thì khi nào lại chịu để yên cho người.

Trung Nhạc Chi Chủ làm như không nghe thấy cái gì cả, chỉ cười như điên như khùng đáp :

- Ta muốn vào bên trong giết chết tên nghiệp đồ của ta...Hà hà...ai cản trở ta sẽ giết tất. Ai không sợ chết thì cứ việc ra tay ngăn cản đi !

Lãnh Như Băng biết việc này rất nghiêm trọng, liền rú lên một tiếng, rút kiếm ra giơ ngang ngực, vẻ mặt rất nghiêm nghị để chuẩn bị đấu với cường địch.

Tình thế lúc ấy rất gay cấn, như tên đã nằm ở trên cung sắp sửa bắn ra vậy.

Trung Nhạc Chi Chủ bỗng dẹp thái độ thô lỗ và cuồng bạo đi, giơ chéo song chưởng lên trước ngực để bảo vệ rồi từ từ tiến thẳng vào trong hang.

Y Dư Huy thấy thế đột nhiên biến sắc mặt và nghĩ bụng :

- Công lực của Trung Nhạc Chi Chủ hùng hậu như thế, nếu y cứ xông bừa vào, ta cũng không có cách gì ngăn cản nổi y...

Nghĩ tới đó, y liền cười khẩy một tiếng rồi nghĩ tiếp :

- Ta hà tất phải cản trở y làm chi, cứ để cho y vào kiếm Lôi Vân, để thầy trò chúng tự tàn sát lẫn nhau có hơn không?

Tuy y nghĩ như vậy, nhưng mặt làm vẻ giận dữ và vẫn làm bộ làm tịch giờ Thiết Quài với Trường Định Lệnh từ từ tiến tới trước mặt Trung Nhạc Chi Chủ. Y vừa đi vừa đề phòng, sợ Trung Nhạc Chi Chủ đột nhiên ra tay tấn công.

Dưới tình hình ấy, Giang Nam Hiệp Cái lại có thái độ khác thường. Ông ta ngẩn người ra đứng yên ở đó trở mắt lên nhìn nhất cử nhất động của Trung Nhạc Chi Chủ thôi, trong bụng thì nghĩ thầm :

- Ta có nên tin lời nói của Vân nhi không? Trung Nhạc Chi Chủ là người có võ công tuyệt cao như thế, không nào y lại ham muốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại, mà không tiếc tay hạ độc thủ định giết hại đồ đệ cưng của mình như thế?

Nghĩ tới đó, ông ta bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, tùm tùm cười và lên tiếng nói:

- Âu Dương huynh tạm ngừng chân lại đã !

Trung Nhạc Chi Chủ ngẩn người ra, hình như lời nói của Giang Nam Hiệp Cái đã gọi ông ta tỉnh giấc mơ vậy. Ông ta trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn chung quanh một vòng, rồi khẽ thở dài một tiếng rất náo nùng, mặt bỗng dửng dưng đáp :

- Hà ! Có lẽ vì tên nghiệp đồ mà khiến đệ phải mang thêm tội sát nghiệp hai tay dính đầy máu tanh mất !

Giang Nam Hiệp Cái nghiêm nghị nhìn Trung Nhạc Chi Chủ mà nói :

- Âu Dương huynh, tiểu đệ có một việc này muốn thỉnh giáo không biết có nên hỏi ở đây hay không?

Y Dư Huy, Lãnh Như Băng với các môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thấy tình thế gây căng, nên tên nào tên nấy đều thở nhẹ một tiếng...

Trung Nhạc Chi Chủ đáp :

- Lục lão đệ có việc gì thế, xin cứ việc hỏi tại nơi đây đi !

Giang Nam Hiệp Cái trầm giọng tiếp :

- Tại sao vai bên phải của Lôi Vân bị đả thương như thế?

Trung Nhạc Chi Chủ nghe nói mặt liền biến sắc, vội hỏi lại :

- Ai nói cho Lục lão đệ biết chuyện này thế?

Giang Nam Hiệp Cái thấy thái độ của Trung Nhạc Chi Chủ như vậy càng hoài nghi thêm, liền nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Trung Nhạc Chi Chủ ham muốn cướp được cuốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại, đã làm ra việc thương thiên bại lý...

Nghĩ tới đó, ông ta liền xăm nét mặt lại đưa mắt nhìn quanh một vòng, mới hay tất cả những người có mặt tại đó kể cả môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân cũng đang lẳng lặng lắng ai nghe, nên ông ta giật mình đến thót một cái và tự nhủ rằng:

- Ở trước mặt môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân mà nói chuyện bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại, thì thể nào cũng gây nên một chuyện tai kiếp phong ba...

Nên ông ta vội trả lời Trung Nhạc Chi Chủ rằng :

- Âu Dương huynh, việc này do lệnh đề nói. Song Tuyệt Nữ nghe thấy và kể cho đệ hay nên khiến đệ nghi ngờ và thắc mắc vô cùng...

Trung Nhạc Chi Chủ nghe nói xong, mặt hơi biến sắc với giọng run run đáp :

- Người ra tay đánh y không phải là ta, mà là Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình...

Giang Nam Hiệp Cái nghe nói cả kinh vội hỏi :

- Cái gì? Không phải là Âu Dương Huynh ư? Thế sao Lôi Vân lại bảo đích thân là huynh?

Trung Nhạc Chi Chủ bỗng giật mình đến thót một cái, thần trí cũng tỉnh táo lại khá nhiều, và hơi ngẫm nghĩ một chút, rồi sắc mặt nhợt nhạt đột nhiên nghiêng răng mỉm môi nói :

- Phải ! Ta phải đi kiếm Hàn Thiên Cô Tú...Hừ ! Có lẽ Vân nhi không làm được đâu! Đó là hoàn cảnh bắt buộc khiến Vân nhi phải làm như vậy chăng? Nhưng...thì cái gì mà Vân nhi lại được môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân cung kính như thế? Chẳng lẽ y đã theo Tam Tuyệt Nhị Quân học nghệ...Không có lẽ...

Nói tới mấy câu sau cùng, thái độ của ông ta bỗng như điên như khùng và kêu la hoài.

Giang Nam Hiệp Cái nghe nói xong bỗng cảm thấy rùng rợn. Cái áo rách của ông ta không gió mà cứ động bay phát phới hoài.

Đang lúc ấy, Y Dư Huy bỗng tiến lên nửa bước, lắng tai nghe kỹ rồi nghĩ bụng :

- Giữa Cổ Thất Đình, Lôi Vân, và Trung Nhạc Chi Chủ lại có liên can gì?

Giang Nam Hiệp Cái bỗng cảnh tỉnh, đưa mắt nhìn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân mà nghĩ tiếp :

- Xem như vậy lời nói của Vân nhi đều là sự thực cả !

Nghĩ tới đó, ông ta vội phi thân tới cạnh Trung Nhạc Chi Chủ rồi tai khê nói :

- Âu Dương huynh, chúng ta hãy tạm rời khỏi nơi đây, để có việc muốn thưa cùng...

Trung Nhạc Chi Chủ hơi ngừng đầu lên, giận dữ nhìn vào trong hang đá một cái, mà hậm hực nói :

- Chúng ta đến xử trí tiểu đồ ra sao? Chả lẽ lại để cho y sa vào chốn lục lâm lấy lợi hay sao? Và để cho y lãnh đạo bọn ác ma làm những việc thương thiên bại lý hay sao?

Giang Nam Hiệp Cái rùng mình nghĩ bụng :

- Việc này quả thực là khó xử. Lôi Vân hãy còn ít tuổi vô tri, làm sao mà biết được xử lý công việc của thiên hạ lục lâm Minh chủ được? Cứ xem các nhân vật của lục lâm hiện thời, chúng không biết làm lụng hoặc cấy cấy gì hết, mà suốt ngày chỉ đi giết người cướp của, hà hiếp nhân dân, chả lẽ lại để yên cho Lôi Vân lãnh đạo bọn chúng, làm những việc tàn hại hay sao?

Nghĩ tới đó, ông ta vội nói với Trung Nhạc Chi Chủ tiếp :

- Âu Dương huynh, chúng ta không nên chần chừ nữa, mà phải nghĩ cách làm thế nào để khỏi hiểu lầm huynh, rồi hãy tính toán sau. Thôi, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây trước.

Nói tới đó, ông ta đã phi thân ra ngoài xa ba trượng ngay.

Mười cao thủ được mời thấy Giang Nam Hiệp Cái đã bỏ đi, ai nấy đều ngơ ngác nhìn Trung Nhạc Chi Chủ, vì họ nghe thấy Hiệp Cái nói chuyện với Trung Nhạc Chi Chủ đã hoài nghi rồi. Họ lại thấy Trung Nhạc Chi Chủ dậm chân thở dài nói :

- Cũng được ! Ta hãy đi kiếm Cổ Thất Đình đã, rồi hãy tìm Lôi Vân sau !

Nói xong, ông ta quay người đi luôn, mười cao thủ kia cũng lần lượt đi theo, chỉ trong nháy mắt, tất cả cao thủ của chính phái đã đi mất dạng hết. Trên đỉnh núi chỉ còn lại bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thôi.

Bỗng trên sườn núi bên phía trái, có hai cái bóng người nhanh như điện chớp phi thân xuống, và một người đã cất tiếng rú rất thanh và rất cao. Y Dư Huy đang

định quay trở vô động, nghe thấy tiếng ấy, y vội quay đầu lại nhìn về phía có tiếng rú đó xem sao?

Y thấy hai cái bóng người, một trắng một xanh, đi nhanh như hai mũi tên, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt y ngay.

Suýt tý nữa thì Y Dư Huy thất thanh kêu to, vì y thấy hai người đó một người mặc áo đạo bào màu xanh, râu dài mặt rộng, vẻ mặt lạnh lùng mà chỉ có một mắt thôi, nên y cả kinh lớn tiếng gọi :

- Sư phụ...

Lãnh Như Băng cũng gọi theo :

- Sư phụ, đệ tử Lãnh Như Băng nhớ sư phụ lắm !

Thì ra hai người đó trông giống hệt Vân Thái Thư Sinh với Xích Mi Ma Quân trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết từ lâu rồi.

Ông già mặt giống Xích Mi Ma Quân đột nhiên giơ một ngón tay để lên cằm khẽ kêu “suýt” một tiếng, ra hiệu bảo Y Dư Huy đừng nói năng gì cả, rồi mới khẽ nói :

- Y Đường chủ, việc của lão phu Đường chủ hãy tạm dừng hỏi han vội.

Y Dư Huy giật mình đến thót một cái hỏi :

- Thần Quân sao mãi đến giờ mới xuất hiện. Hồi hôm, năm môn phái đã liên hiệp bầu một thiếu niên họ Lôi tên là Vân lên làm Minh chủ lực lâm...

Xích Mi Ma Quân không đợi chờ y nói dứt, đã xua tay vờ khẽ nói tiếp :

- Y Đường chủ đừng nói nữa, việc này lão phu đã biết từ mấy hôm trước rồi. Bây giờ, có một việc Đường chủ phải đi làm ngay cho lão phu.

- Thần Quân đã có lệnh, dù nguy hiểm đến đâu, lão phu cũng không dám từ chối !

Con mắt duy nhất của Xích Mi Thần Quân bỗng sáng ngời, nhìn thẳng vào cây sáo dài tức Trường Định Lệnh mà Y Dư Huy đang cầm, da mặt hơi rung động, vừa cười vừa nói tiếp :

- Y Đường chủ hãy đưa Trường Định Lệnh cho lão phu. Còn việc lão phu xuất hiện thì chờ nói cho ai biết.

Y Dư Huy cung kính đưa Trường Định Lệnh cho Xích Mi Ma Quân rồi nói tiếp :

- Thần Quân cứ yên tâm, việc này Y mỗ xin giữ kín...

Vân Thái Thư Sinh cũng dặn bảo Lãnh Như Băng :

- Người làm thế nào lấy lại được tính phù của bốn môn, đến giờ Tý ngày mốt ở đây đợi chờ ta...

Chỉ trong nháy mắt, Xích Mi Ma Quân với Vân Thái Thư Sinh đã phi thân đi luôn.

Vietkiem.com